

KARANTİN DÖVRÜNÜN İKİ ŞEİRİ

Əkbər QOŞALI

Uzaqdakı qara sevdam,
Getdi qara qışlar, getdi;
Gəldi sevdalı yaz, gəldi,
Mən getmədim qara qıştək,

Gəlmədin sən yaz kimi...
Barı bir xəbər uçurt,
İçin-dışın necədi?.. –
Sən yenə də qalın gey,
Heç bilmirəm nədəndi
Üşüyürəm burda mən...

Dil yüyürəkdi, əl yüngül,
ağırdı ayaqlarım...
Bağlıdı bütün yollar...

Yəqin, sizin bağların
Yenə gülşən çağıdı;
Sən təzə gül qoxlarsan,
Mən də səni – olarmı? –
Xəyalımı çağırdım...

Canın-başın necədi?
Ürək sözə baxırmı?
“Əlayam!” yaz, göz nurum,
Lakin bir həkimə get,
Ürəyim heç dinc durmur...

Nəsə sancır dalağım,
Bir söz deyim, incimə,
Məni heç vaxt unutma!..
“Dəli, elə şey olar?” –
Belə yazsın barmağın.
Nəsə sancır dalağım...

Ah, o gözəl bağların
Gəlibmi gülşən çağı?
Sən təzə gül qoxlarsan,
Mən də xəyallarımı...

Bilirəm, bilirəm, hamı öləcək,
Bilirəm, amma ki, qəbul etmirəm;
Sən tez-tez
söz salırsan
ölüm adlı nemətdən,

deyilən sözdən adi sözə də inanırsan,
eşitmişəm, nəyin var – yığıbsan, saxlayırsan –
saçdan, dırnaqdan... belə – heç nəyi
atmamısan...
yarımçıq işlərini pis-yaxşı toplamısan...
Əzrailin gəldimi?.. –
Hazırsan
ölüm adlı
geridönməz dünyaya?..
Amma
bilməyirsən ki,
mənsiz ölə bilməzsən,
bir uppuuzzun saçını,
bir ürək xatirəni,
sakitə gülüşünü
və dərin baxışını...
özümdə saxlamışam...
bu boyda əskiyin var –
səni belə almazlar o dünyaya,
gəlinqiz...
ölümün məndən keçir,
mənim ömrümsə səndən...
di, öl, ölə bilirsən...